

zavázal pokladnu k plnění nemocenských podpor, odvrátiti právní následky svého vlastního projevu tvrzením, že vědomě či omylem podal nesprávnou přihlášku. Přihláška je pro pokladnu směrodatným faktorem pro stanovení okruhu osob, jež jest povinna v nemoci podporovati. (Nález nejv. správ. soudu z 30. května 1925, č. 11.057/25.)

K § 33 n e m. z á k. Nemocenský zákon neobsahuje ustanovení, z něhož by se dalo dovoditi, že opominutím přihlášky pozbývá zaměstnavatel práva proti nesprávnému určení mzdové třídy se brániti. — Povinnost platiti příspěvky jakožto povinnost veřejnoprávní jest upravena § 33 nem. zák., jenž stanoví, že zaměstnavatel má příspěvky zaplatiti ve lhůtách stanovami určených. Je-li tato veřejnoprávní povinnost straně kategoricky zákonem uložena a pro její splnění určitá lhůta vytčena, a je-li s druhé strany ponechána zákonem zaměstnavateli možnost, podati kdykoli námitky proti předpisu příspěvků, nelze v tom, že zaměstnavatel této povinnosti vyhověl a příspěvky zaplatil, spatřovati uznání správnosti předpisu, jež by vylučovalo pozdější námitky proti němu. Poněvadž právě jde o plnění veřejnoprávní povinnosti, nemůže ovšem ani býti na daný případ použito analogie soukromého práva (všeob. obč. zákona). (Nález Nejv. správ. soudu z 8. dubna 1925, č. 7114/25.)

S p r á v n í ř í z e n í. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí úřadu správního pro vadné řízení, vzniká z toho pro úřad správní podle § 6 zákona o správním soudě toliko povinnost odstraniti vady soudem vytknuté a vydati rozhodnutí nové. Nenastává mu však povinnost, aby — bylo-li jeho rozhodnutí pro vady řízení zrušeno — zjednal původní stav, zejména odčinil výkon zrušeného rozhodnutí svého, k němuž zatím již došlo, ježto stížnost k Nejv. správ. soudu podaná nemá odkladného účinku (§ 17 zák. o správním soudě), a proto i právní stav, zjednaný pravoplatným rozhodnutím úřadu správního, jest tak dlouho legální, dokud Nejvyšší správní soud nevysloví jeho nezákonnost. (Nález Nejv. správ. soudu z 30. května 1925, č. 3825/25.)

Zásada materielní pravdy, řízení správní ovládající, ukládá úřadům správním za povinnost, aby z moci své zjišťovaly v procesu správním všechny skutkové okolnosti pro rozhodnutí závažné, jež slouží ochraně veřejných zájmů ve správním řízení zúčastněných, a aby na podkladě pomůcek a průvodů stranami produkovaných doplnily skutkovou podstatu ex officio do té míry, aby tvořiti mohla spolehlivý základ pro utvoření si konečného právního závěru o sporné věci a tím pro nalézací činnost úřadů těch. (Nález nejv. správního soudu ze dne 14. listopadu 1924, č. 19.873/24.)

S a m o s p r á v a z a p s a n ý c h p o k l a d e n p o m o c n ý c h. Zákon o zapsaných pokladnách pomocných z 16. července 1892, č. 202 ř. z., nevyhradil úřadům politickým nějakou rozhodovací moc, pokud se týče dosazování a úřadování orgánů pokladen, zejména jim neposkytl pravomoci schvalovati nebo potvrzovati funkcionáře pokladny pomocné; naprosto pak nemá cit. zákon ustanovení, jež by úřadům snad vyhrazovalo nějaké rozhodování ve sporech, které vzniknou mezi orgány pokladny a jejími členy co do funkcí těch. Ingerence úřadu na takovéto vnitřní organizační záležitosti pomocné pokladny může se zakládati jen na státní moci dohlédací podle předpisů § 35 uvedeného zákona o z. p. p., resp. cit. tam §§ 19 a 20

nem. zák. Je tedy také každé zakročení, jež se této ingerence úřadu dovo-
lává, zakročením o výkon dozorcího práva, na kterýžto výkon nemá však
strana nároku. (Nález nejv. správ. soudu z 8. dubna 1925, č. 7115/25.)

Různé.

**Rádné soudy jsou příslušny jednati a rozhodnouti o žalobě, kterou
fa M. O. & S. v M. podala dne 29. července 1924, č. j. C II. 616/1924
u okresního soudu v Děčíně, stran zrušení, pokud se týče změny nálezu
rozhodčí komise v Děčíně ze dne 13. března 1924, č. j. Rk 5/24/4.**

Důvody: Firma M. O. & S. v M. propustila dne 22. února 1924 dvě
dělnice. Závodní výbor jmenované firmy předložil záležitost propuštění
dělnic ve smyslu § 3 lit. g) zákona o závodních výborech ze dne 12. srpna
1921, č. 330 Sb. z. a n., rozhodčí komisi v Děčíně, která nálezem ze dne
13. března 1924, č. j. Rk 5/24/4, rozhodla, že jmenovaná firma jest povinna
přijati propuštěné dělnice znovu do práce za dřívějších podmínek. Do to-
hoto nálezu rozhodčí komise podala jmenovaná firma stížnost k nejvyššímu
správnímu soudu, který usnesením ze dne 24. června 1924, č. 8562, odmítl
podle §§ 3 lit. a) a 21 zákona o správním soudu stížnost jako nepřipustnou
v podstatě z těchto důvodů: předmětem rozhodování rozhodčí komise byl
nárok zaměstnanců podle § 3 lit. g) zákona o závodních výborech; tento
nárok jest rázu soukromoprávního, ježto vzchází ze soukromoprávního
poměru mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, jehož zřídlo hledati sluší
ve smlouvě pracovní; jestliže však nálezem rozhodčí komise byla uznána
existence nároku rázu soukromoprávního, nemá nejvyšší správní soud
možnosti přezkoumati nález rozhodčí komise, neboť podle § 105 ústavní
listiny přezkoušení takového výroku rozhodčí komise přísluší řádným sou-
dům, což má za následek, že příslušnost nejvyššího správního soudu jest
podle § 3 a) zákona o správním soudu v tomto případě vyloučena. Nato
podala jmenovaná firma u okresního soudu v Děčíně na propuštěné dělnice
žalobu de praes. 29. července 1924, č. j. C II. 616/24/1-1 s návrhem, aby nález
rozhodčí komise byl prohlášen za zmatečný a právně bezúčinný, aneb aby
nález ten byl změněn v ten smysl, že firmě bude ponecháno na vůli, aby
buď obě dělnice přijala opět do práce neb jim opatřila jiné zaměstnání neb
je odškodnila odstupným ve výši v žalobním návrhu označené. Okresní
soud odmítl tuto žalobu pro nepřipustnost pořadu práva. Krajský soud
v Litoměřicích vyhověl stížnosti firmy a uznal příslušnost řádných soudů.
Nejvyšší soud usnesením ze dne 18. listopadu 1924, č. j. R I. 938/24/1, vy-
hověl však revisnímu rekursu propuštěných dělnic a obnovil usnesení
okresního soudu v podstatě z těchto důvodů: rozhodčí komisi nelze v pří-
padech, když rozhoduje podle § 3 lit. g) zákona o závodních výborech
o nárocích soukromoprávních, pokládati za správní úřad; rozhodčí komise
vystupuje tu jako rozhodčí soud podle § 95 ústavní listiny, a to s konečnou
platností; ustanovení § 105 ústavní listiny nelze se tu proto dovolávati.
Firma podala poté u předsedy konfliktního senátu návrh na řešení zápor-
ného konfliktu kompetenčního, který vznikl mezi nejvyšším správním sou-
dem a mezi nejvyšším soudem.

Senát pro řešení kompetenčních konfliktů uvažoval o tomto návrhu
takto: I. Především bylo se senátu zabývatí námitkou, kterou ve svém
vyjádření o návrhu na řešení kompetenčního konfliktu vnesly zúčastněné
strany — propuštěné dělnice — že totiž návrh ten jest nepřipustný. Zúčast-
něné strany dovozují v tomto směru, že o nároku, který uplatňovaly v ří-
zení před rozhodčí komisí proti svému zaměstnavateli, vydala r o z h o d č í